

Antonio Vivaldi | Cztery Pory Roku | Lato (fragment)

Koncert g-moll nr 2 Lato (fragm.) w wykonaniu orkiestry barokowej Arte dei Suonatori.

[Antonio Vivaldi](#) – Cztery pory roku. Koncert g-moll nr 2 Lato (fragm.)

Cykl czterech koncertów skrzypcowych Antonio Vivaldiego w wykonaniu orkiestry barokowej Arte dei Suonatori (z którego pochodzi nagranie) odbył się w kościele pod wezwaniem św. Marcina w Gościkowie- Paradyżu w ramach festiwalu *Muzyka w raju* w sierpniu 2006 roku.

Cztery pory roku (Le quattro stagioni) to cykl koncertów na skrzypce z towarzyszeniem orkiestry, skomponowanych przez Antonio Vivaldiego w 1723 roku. Stanowią one jeden z najznakomitszych przykładów tzw. muzyki ilustracyjnej, obrazowej, która naśladuje dźwięki i zjawiska spotykane w rzeczywistym świecie – np. śpiew ptaków czy tętent końskich kopyt. Jednocześnie należą do najpopularniejszych, nieśmiertelnych utworów muzyki klasycznej, wykonywanych z powodzeniem na scenach całego świata.

Każdy koncert składa się z trzech części i nosi nazwę jednej z pór roku, a w partyturze umieszczone są fragmenty sonetów, napisanych prawdopodobnie przez samego kompozytora, których części odnoszą się do poszczególnych fragmentów muzycznych. Sonety opisują charakter danej pory roku i nastroj, jaki jej towarzyszy. W *Wiosnie* usłyszymy zatem śpiew ptaków, ostatnią część *Lata* zakończą dźwięki gwałtownej letniej burzy, *Jesień* – to zaproszenie na chłopską zabawę z okazji udanych zbiorów, a w *Zimie* słyhać nie tylko trzaskający mróz, ale nawet szczęknięcie zębami z zimna! Na szczęście szybko przeniesiemy się w pobliże ciepłego kominka.

[Antonio Vivaldi](#) (1678 - 1741). Każdy zna jego muzykę - *Cztery pory roku* to ikona baroku, może nawet w ogóle muzyki klasycznej, rozpoznawalna, jak symbole kultury masowej. Przez długi czas interesowano się przede wszystkim muzyką instrumentalną Antonia Vivaldiego, głównie koncertami skrzypcowymi, którymi sam popisował się przed publicznością, wielbiony, jako niezrównany wirtuoz (to aż 230 z blisko 500 jego koncertów). Przy dość konserwatywnych sonatach były polem eksperymentów. To on ustalił trzyczęściową budowę formy z charakterystyczną wolną, niemal statyczną częścią środkową. Pisząc koncerty wiolonczelowe sprawił, że instrument ograniczany dotąd do roli akompaniatora przemówił wreszcie pełnym i od razu wirtuozowskim głosem. To samo dotyczy fletu - koncerty op.10 były pierwszymi pokazującymi w pełni możliwości tego instrumentu. Pisał także koncerty na fagot, obój, violę d'amore i mandolinę, czasem łącząc solistów w pary (koncerty podwójne) i większe grupy, niekiedy obsadzając w roli solistów cały zespół (koncerty smyczkowe).

Vivaldi miał niezwykłą wyobraźnię. Wiele swoich koncertów opatrzył zapowiadającymi ukryty program tytułami (np. *Burza morską, Niepokój, Szczygieł*). Doskonale operował kontrastami (tempa, dynamiki, nastroju) wciąż zaskakując słuchaczy i dostarczając im bardzo silnych emocji. Jego muzyka instrumentalna to wciągający także dzisiejszych słuchaczy barokowy teatr uczuć.

Wykonawcy:

Skrzypce - Kati Debretzeni

Arte dei Suonatori w składzie:

Skrzypce – Arek Goliński, Ewa Golińska, Marta Mamulska, Martyna Pastuszka, Ewa Chmielewska

Altówka – Dymitr Olszewski

Wiolonczele - David Gammelgard, Anna Katyńska

Kontrabas – Stanisław Smółka

Lutnia – Andreas Arend

Klawesyny – Joanna Boślak – Górniok, Allan Rasmussen